

Adevărata zi de odihnă

Cuprins

1. Prefață.....	3
2. Dumnezeu – Creatorul	5
3. Care este ziua a șaptea?	11
4. Adevărata zi de sărbătoare a Domnului Hristos.....	17
5. Valabilitatea legii morale și împlinirea legii ceremoniale...	24
6. Ziua de odihnă serbată de apostoli.....	35
7. Cultul și sărbătorile păgâne.....	41
8. Înlocuirea Zilei Domnului (Sâmbăta) cu ziua soarelui - Duminica	45
9. Sărbători solare	52
10. Serbarea zilei Domnului.....	56
11. Din Paradis în Paradis.....	65
12. Profeția din cartea prorocului Isaia, cap. 58:12-14.....	69

Dumnezeu - Creatorul

Primele cuvinte ale Bibliei descriu crearea pământului: „La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul.” (*Genesa 1:1*).

„Pământul era pustiu și gol; peste fața adâncului de ape era întuneric, și Duhul lui Dumnezeu se mișca pe deasupra apelor.” (*Genesa 1:2*).

Conform raportului Biblic, demn de crezare, crearea lumii a avut loc nu în mii sau milioane de ani, după cum încearcă unii să afirme (susținând astfel teoria evoluționismului), ci în șase zile naturale, a câte 24 de ore. Fiecare zi a creațiunii a avut o seară și o dimineață. Iată textul:

Ziua întâi a săptămânii: „Dumnezeu a zis: ‘Să fie lumină!’ Și a fost lumină. Dumnezeu a văzut că lumina era bună; și Dumnezeu a despărțit lumina de întuneric. Dumnezeu a numit lumina zi, iar întunericul l-a numit noapte. Astfel, a fost o seară și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua întâi.” (*Genesa 1:3-5*).

Ziua a doua: „Dumnezeu a zis: ‘Să fie o întindere între ape, și ea să despartă apele de ape.’ Și Dumnezeu a făcut întinderea, și ea a despărțit apele, care sunt dedesubtul întinderii, de apele care sunt deasupra întinderii. Și așa a fost. Dumnezeu a numit întinderea cer. Astfel, a fost o seară, și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua a doua.” (*Genesa 1:6-8*).

Ziua a treia: „Dumnezeu a zis: ‘Să se strângă la un loc apele care sunt dedesubtul cerului, și să se arate uscatul!’ Și așa a fost. Dumnezeu a numit uscatul pământ, iar grămada de ape a numit-o mări. Dumnezeu a văzut că lucrul acesta era bun. Apoi Dumnezeu a zis: ‘Să dea pământul verdeață, iarbă cu sămânță, pomi roditori, care să facă rod după soiul lor și care să aibă în ei sămânța lor pe pământ.’ Și așa a fost. Pământul a dat verdeață, iarbă cu sămânță după soiul ei, și pomi care fac rod și care își au sămânța în ei, după soiul lor. Dumnezeu a văzut că lucrul acesta era bun. Astfel, a fost o seară, și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua a treia.” (*Genesa 1:9-13*).

Ziua a patra: „Dumnezeu a zis: ‘Să fie niște luminători în întinderea cerului, ca să despartă ziua de noapte; ei să fie niște semne care să arate vremile, zilele și anii; și să slujească de luminători în întinderea cerului, ca să lumineze pământul.’ Și așa a fost. Dumnezeu a făcut cei doi mari luminători, și anume: luminătorul cel mai mare ca să stăpânească ziua, și luminătorul cel mai mic ca să stăpânească noaptea; a făcut și stelele. Dumnezeu i-a așezat în întinderea cerului, ca să lumineze pământul, să stăpânească ziua și noaptea, și să despartă lumina de întuneric. Dumnezeu a văzut că lucrul acesta era bun. Astfel, a fost o seară și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua a patra.” (*Genesa 1:14-19*).

CELE ZECE PORUNCI

Biblia - Caro al II-lea - 1938, traducere din limba ebraică.

Gala Galaction

1. **Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, care te-a scos pe tine din țara Egiptului, din casa robiei. Să nu ai alți dumnezei afară de Mine!**
2. **Să nu-ți faci ție chip cioplit și nici un fel de asemănare cu cele ce sunt sus în cer, sus, sau jos pe pământ, jos, sau în apele de sub pământ. Să nu te închini lor, nici să le slujești lor; căci Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, Dumnezeul râvnitor, care pedepsesc păcatele părinților care Mă urăsc pe Mine, în copiii lor, până la al treilea și al patrulea neam și Mă milostivesc până la al miilea neam, către cei ce Mă iubesc și păzesc poruncile Mele!**
3. **Să nu iei în deșert Numele Domnului Dumnezeului tău, căci Domnul nu va cruța pe acela care va lua Numele Său în deșert!**
4. **Adu-ți aminte de ziua Sâmbetei ca s-o sfințești pe ea. Șase zile lucrează și fă toate lucrurile tale, iar ziua a șaptea este Sâmbăta, ziua Domnului tău. Să nu lucrezi în ea, nici un lucru, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici dobitocul tău, nici străinul tău care locuiește înlăuntrul cetăților tale, căci în șase zile făcut-a Domnul cerul și pământul, marea și toate câte sunt, iar în ziua a șaptea S-a odihnit. De aceea a binecuvântat Domnul ziua a șaptea și a sfințit-o!**
5. **Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, ca să-ți fie bine și să trăiești zile multe pe pământul pe care ți-l va da Domnul Dumnezeul tău!**
6. **Să nu ucizi!**
7. **Să nu fi desfrânat!**
8. **Să nu furi!**
9. **Să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău!**
10. **Să nu poftești casa aproapelui tău; să nu poftești femeia aproapelui tău, nici pe robul lui nici roaba lui, nici boul lui, nici asinul lui, și nimic din toate câte sunt ale aproapelui tău!**

Care este ziua a șaptea?

Sufletele doritoare de mântuire prin trăirea și cunoașterea adevărului dumnezeiesc, întreabă: *Care este ziua a șaptea pe care bunul Dumnezeu a binecuvântat-o ca zi de sărbătoare și repaus săptămânal?* Răspunsul la această importantă întrebare îl găsim scris limpede, precis și clar în Biblie, Cuvântul lui Dumnezeu, care spune că ziua a șaptea a săptămânii aleasă, binecuvântată și sfințită de Dumnezeu ca zi de sărbătoare și odihnă săptămânală pentru întreaga omenire este **sâmbăta**. Într-adevăr, în textul original ebraic (limba în care Dumnezeu a scris cu degetul Său Legea morală a celor zece porunci), ziua a șaptea a săptămânii este numită „*Sabat*” care înseamnă „*odihnă*”. Aceste trei cuvinte: *Sabat, sâmbătă și odihnă*, au una și aceeași semnificație atunci când este vorba despre ziua a șaptea a săptămânii, ca zi de sărbătoare. Așa se face că unii traducători ai Bibliei au tradus textul original al poruncii a patra din Decalog cu: *Sabat, ziua de odihnă, sâmbătă*.

În Biblia română, traducerea de Iași (1874), precum și în traducerea de Dr. Nitzulescu (ediția din 1911), textul poruncii a patra sună așa: „Adu-ți aminte de ziua Sabatului, ca să o sfințești pe ea! Șase zile vei lucra, și-ți vei face toate lucrurile tale. Dar ziua a șaptea e Sabatul Domnului Dumnezeului tău.” (*Exodul 20:8–11*).

În Biblia română, traducerea Sinodală (1914), textul poruncii a patra a fost tradus așa: „Adu-ți aminte de ziua Sâmbetei ca să o sfințești pe ea. Șase zile lucrează și fă toate lucrurile tale. Iar ziua a șaptea este Sâmbăta Domnului Dumnezeului tău.” (*Exodul 20:8–11*).

În traducerea Bibliei de către preoții profesori Vasile Radu și Gala Galaction, ediția română (1938), traducere după textele originale ebraice și grecești, ziua a șaptea din porunca a patra a fost tradusă de asemenea cu *sâmbătă*. În această Biblie, toate textele, atât din Vechiul cât și din Noul Testament care vorbesc despre ziua a șaptea, au fost traduse cu *sâmbătă*. Acesta este adevărul dumnezeiesc de care nimeni nu are vreun motiv să se îndoiască. Ziua a șaptea a săptămânii, binecuvântată și sfințită de Dumnezeu ca zi de sărbătoare și repaus săptămânal, așa cum Dumnezeu a ordonat în porunca Sa cea sfântă, este **sâmbăta**. A gândi, a crede și a spune altfel, înseamnă a denatura adevărul dumnezeiesc. Adevărul lui Dumnezeu trebuie primit, crezut și pus în practică așa cum este el, dacă dorim să fim cu adevărat copii ascultători ai lui Dumnezeu și să fim plăcuți Lui.

Nu știm de ce Dumnezeu n-a pus nume la celelalte șase zile de lucru ale săptămânii! În Sfânta Scriptură sunt amintite doar cu: „ziua întâi, a doua, a treia, a patra, a cincea”, iar „ziua a șasea a săptămânii” se mai numește și „ziua de pregătire” (în vederea serbării zilei de odihnă). Săr-

Adevărata zi de sărbătoare a Domnului Hristos

Care a fost adevărata zi de sărbătoare săptămânală a Domnului Hristos? A ținut El tot ziua a șaptea, sâmbăta, conform poruncii a patra din Lege?

A desființat Isus Legea celor zece porunci sau serbarea zilei a șaptea ca zi de sărbătoare săptămânală?

Adevărul despre acestea îl găsim lămurit în cuprinsul celor patru Evanghelii ale Noului Testament, scrise de cei patru evangheliști după învierea și înălțarea Domnului Isus la ceruri. Ele cuprind pe scurt viața, învățătura și faptele Domnului nostru.

Isus n-a desființat Legea

Unora care credeau că Domnul ar fi venit să desființeze ori să strice Legea sau cele învățate de profeți, Domnul le-a spus: „Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Prorocii, am venit nu să stric, ci să împlinesc. Căci adevărat vă spun, câtă vreme nu va trece cerul și pământul, nu va trece o iotă sau vreo frântură de slovă din Lege, înainte ca să se fi împlinit toate lucrurile.” (*Matei 5:17,18*).

Domnul a spus că Legea va rămâne în vigoare atât timp cât va exista cerul și pământul. El n-a desființat nici o poruncă din ea, nici un cuvânt, nici o literă, nici o iotă sau o frântură de slovă, punct sau virgulă. Cu alte cuvinte, n-a desființat și n-a stricat nimic din cuprinsul și însemnătatea ei reală, ci prin învățătura, pilda și fapta Sa, a desăvârșit astfel exemplul de viețuire sfântă, ce trebuie urmat de oricine se numește creștin.

Legea celor zece porunci, condiție pusă de Isus pentru cei ce doresc să moștenească viața veșnică

„Atunci s-a apropiat de Isus un om și i-a zis: ‘Învățătorule, ce bine să fac, ca să am viața veșnică?’ El i-a răspuns: ‘De ce mă întrebi: Ce bine? Binele este Unul singur. Dar dacă vrei să intri în viață, păzește poruncile.’” La întrebarea tânărului: „Care porunci?” Domnul i-a dat răspuns amintindu-i câteva din cele zece. (*Matei 19:16–19*). Tânărul bogat pretindea că le-a ținut pe toate, dar când Domnul l-a pus la probă, tânărul a plecat întristat.

Cu altă ocazie, un învățător al Legii s-a sculat să ispitească pe Isus și I-a zis: „Învățătorule, ce să fac ca să moștenesc viața veșnică?” Isus i-a zis: „Ce este scris în Lege? Cum citești în ea?” El a răspuns: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și

Ziua de odihnă serbată de apostoli și de primii creștini după învierea Domnului Hristos

Care a fost adevărata zi de sărbătoare săptămânală ținută de sfinții apostoli ai Domnului Hristos și de primii credincioși ai Bisericii creștine, după învierea și înălțarea la ceruri a Domnului Hristos? Oare au păstrat ei în continuare ca zi de sărbătoare tot ziua a șaptea, potrivit exemplului oferit de Domnul Hristos, când a fost cu ei? Iată câteva întrebări vitale de înțelesul cărora depinde mântuirea și fericirea noastră.

Adevărul despre ziua de sărbătoare săptămânală ținută de către sfinții apostoli și primii credincioși din Biserica creștină apostolică, îl găsim chiar în scrierile sfinților apostoli care, împreună cu cele patru Evanghelii formează Sfânta Scriptură a Noului Testament. Bunul Dumnezeu a avut grijă ca, prin inspirația și călăuzirea Duhului Sfânt, să posedăm astăzi scrierile lor sfinte, astfel încât oricine care dorește să afle adevărul mântuitor, îl poate afla prin cercetarea Sfintelor Scripturi.

În legătură cu cele patru Evanghelii se găsește cartea „*Faptele Apostolilor*” în care se cuprinde viața, credința și faptele apostolilor. Cartea aceasta a fost scrisă de evanghelistul Luca pe la anii 60 d. Hr. El s-a informat amănunțit și cu atenție de la sfinții apostoli care au fost contemporani cu Domnul despre viața, învățăturile și faptele lui Hristos, descriindu-le apoi în Evanghelia sa. (*Luca 1:1–4; Faptele Apostolilor 1:1,2*). Luca a fost tovarășul de lucru al sfântului și marelui apostol al neamurilor — Pavel — însoțindu-l în călătoriile sale misionare. (*Coloseni 4:14; 2 Timotei 4:11*). Tot el a urmărit îndeaproape viața și faptele sfinților apostoli, descriindu-le în cartea „*Faptele Apostolilor*”, din care vom cita câteva exemple.

Sfinții apostoli și primii creștini au ținut ca sărbătoare

ziua a șaptea — Sâmbăta

În Antiohia din Pisidia

„Pavel și tovarășii lui au pornit cu corabia din Pafos, și s-au dus la Perga în Pamfilia. Ioan s-a despărțit de ei, și s-a întors la Ierusalim.

Din Perga și-au urmat drumul înainte, și au ajuns în Antiohia din Pisidia. În ziua *Sabatului*, au intrat în sinagogă și au șezut jos. După citirea Legii și a Proorocilor, fruntașii sinagogii au trimis să le zică:

Cultul și sărbătorile păgâne în timpul profetilor din vechime

Păcatul a provocat o despărțire între om și Dumnezeu. Prin înmulțire, oamenii s-au împărțit în două clase: credincioși și necredincioși; ascultători și neascultători de Dumnezeu. Dumnezeu a avut întotdeauna slujitorii Lui care au oferit o bună mărturie în lume despre Dumnezeu. Biblia vorbește despre multe exemple de credincioși: Abel, Enoh, Noe, Avraam, Isaac, Iacov și cei doisprezece fii ai lui (din care au ieșit cele 12 seminții ale lui Israel), Moise — conducătorul poporului Israel din Egipt spre Canaan, și toți profetii din vechime, bărbați sfinți care au trăit în strânsă legătură cu Dumnezeu. Din când în când, Dumnezeu Și-a descoperit voința și dorința Sa față de lume prin ei. Scrierile lor formează Sfânta Scriptură a Vechiului Testament.

Neamurile păgâne care n-au cunoscut pe viul și adevăratul Dumnezeu, Creatorul cerurilor și al pământului, s-au închinat și au slujit naturii, soarelui, lunii și stelelor. Și-au făcut ei singuri dumnezei, închinându-se la zei și zeițe. S-au închinat la idoli, chipuri cioplite din lemn sau piatră. Au clădit altare în cinstea soarelui, lunii și stelelor și în cinstea zeilor și idolilor cărora le aduceau jertfe. Aveau preoți și slujitori consacrați cultului lor idolatru. Aveau diferite zile de sărbătoare consacrate soarelui și zeilor, zile pe care le petreceau cu mâncări, lăutari, veselie, jocuri, baluri și chiar cu orgii și desfrânări.

Închinarea la idoli și la zei se făcea prin aducerea de tămâie și jertfe la picioarele lor, își plecau fața până la pământ înaintea lor, îngenunchiau, se rugau, tămâiau și sărutau idolii.

Dreptul și credinciosul Iov scrie în cartea sa despre nelegiuirea unor oameni de pe vremea aceea, care trimiteau săruturi lunii și soarelui în semn de închinare printr-un semn făcut cu mâna, prin aducerea ei la gură. (*Iov 31:26–28*). Deasemenea, în cartea lui Ezechia se vorbește despre nelegiuirea unor oameni care stăteau la ușa templului Domnului între pridvor și altar, cu spatele spre Templul Domnului și cu fața spre răsărit, și se închinau soarelui. (*Ezechiel 8:16*)

Dumnezeu a dat instrucțiuni categorice copiilor Lui, pentru a se feri de asemenea fapte neplăcute lui Dumnezeu: „Veghează asupra sufletului tău, ca nu cumva, ridicându-ți ochii spre cer, și văzând soarele, luna și stelele, și toată oștirea cerurilor, să fi târât să te închini înaintea lor și să le slujești: căci acestea sunt lucruri pe care Domnul Dumnezeuul tău, le-a făcut și le-a împărțit ca să slujească tuturor popoarelor, sub cerul întreg.” (*Deuteronomul 4:19*).

Înlocuirea zilei Domnului – Sâmbăta cu ziua soarelui – Duminica

Studiind Sfânta Scriptură (singura regulă infailibilă în ce privește dreptarul credinței creștine), am putut vedea că adevărata zi de sărbătoare săptămânală instituită, aleasă, binecuvântată și sfințită de Dumnezeu de la Creațiune, și respectată ca zi de sărbătoare de sfinții profeți, de Domnul Hristos, de sfinții Săi apostoli după înviere și de primii credincioși creștini din Biserica creștină apostolică de la început, a fost ziua Domnului, ziua a șaptea a săptămânii, **sâmbăta**.

Cum se face însă că așa-numitele biserici creștine din zilele noastre nu țin ca sărbătoare săptămânală ziua a șaptea, sâmbăta, ci țin duminica?

De când se serbează duminica drept zi de sărbătoare în Biserica creștină și cine a instituit-o?

Dovezile despre respectarea duminicii nu se pot găsi în Sfintele Scripturi, așa cum vedem că se găsesc despre ziua a șaptea, sâmbăta, ca zi de sărbătoare. Și nu se găsesc **pentru că nu există!** Cuvântul „*duminică*”, nu stă scris nicăieri în Sfânta Scriptură. Numele acesta a fost dat mai târziu zilei întâi a săptămânii, ținută de biserica romană ca zi de sărbătoare în onoarea soarelui (*dies solis*). De aceea, dovezile despre duminică, ca zi de sărbătoare creștină (cum pretind unii că ar fi), trebuie căutate în alte scrieri, nu în Sfintele Scripturi.

Din istoria bisericească aflăm că până pe la anii 300 d. Hr., credincioșii Bisericii creștine au avut de îndurat o mulțime de greutate și suferințe pentru credință din partea conducătorilor bisericii romane, care în același timp era și Biserica de Stat în Imperiul roman. Imperatorul roman era totodată și capul Bisericii („*Pontifex maximus*”). Imperatori, cum ar fi: Nero (54–68), Traian (98–117), Marcu Aureliu (161–180), Septimiu Sever (193–211), Deciu Traian (249–251), Galeriu (251–253), au dat decrete aspre contra creștinilor de pe vremea lor. Decretele lor erau însoțite de sancțiuni severe contra acelor care nu se supuneau și contraveneau lor. Ele prevedeau:

1. Oprirea propovăduirii Evangheliei în popor.
2. Oprirea trecerii credincioșilor de la religia păgână romană, la religia Bisericii creștine.
3. Readucerea în Biserica romană a celor care au trecut la Biserica creștină.
4. Cei ce nu se supuneau, contravenind ordinului dat, erau aspru sancționați prin: oprirea cu desăvârșire a exercitării cultului creștin, închiderea caselor lor de rugăciune, confiscarea averilor credincioșilor

Din Paradis în Paradis

Ziua a șaptea, sâmbăta, a fost instituită de Dumnezeu, Creatorul a toate, ca zi de odihnă și sărbătoare sfântă, o dată cu facerea lumii în Paradis, și ea se va serba și în noul Paradis din ceruri.

Omul a pierdut fericirea de la început, în Paradis – prin neascultare, călcând porunca sfântă dumnezeiască. Dar bunul Dumnezeu, în iubirea Lui cea mare față de omenire, a deschis o cale de salvare care duce spre un nou Paradis în ceruri.

Dumnezeu a declarat că va face un cer nou și un pământ nou, mult mai frumos și mai măreț ca cel inițial, cel vechi. „Căci iată, Eu fac ceruri noi și un pământ nou; așa că nimeni nu-și va mai aduce aminte de lucrurile trecute, și nimănui nu-i vor mai veni în minte. Ci vă veți bucura și vă veți veseli, pe vecie, pentru cele ce voi face. Căci voi preface Ierusalimul în veselie, și pe poporul Lui în bucurie. Eu Însuși Mă voi veseli asupra Ierusalimului, și Mă voi bucura de poporul Meu; nu se va mai auzi în el de acum nici glasul plânsetelor, nici glasul țipetelor.” (*Isaia 65:17-19*).

Promisiunea aceasta sigură și adevărată a fost mereu repetată de Dumnezeu și făcută oamenilor prin servii Săi profeți. Domnul a arătat lui Ioan în viziune pe insula Patmos măreția și splendoarea noului Ierusalim cesc. El zice: „Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou; pentru că cerul dintâi și pământul dintâi pieriseră și marea nu mai era. Și eu am văzut coborându-se din cer de la Dumnezeu, cetatea sfântă, noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei. Și am auzit un glas tare, care ieșea din scaunul de domnie, și zicea: ‘Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu Însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeu lor. El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut.’ Cel ce șade pe scaunul de domnie a spus: ‘Iată eu fac toate lucrurile noi’. Și a adăugat: ‘Scrie fiindcă aceste lucruri sunt vrednice de crezut și adevărate.’ (*Apocalipsa 21:3-5*).

Pământul nostru înnoit, va deveni centrul universului, pentru că Dumnezeu își va strămuta locuința Sa din ceruri, aici pe pământ. Pământul nostru, deși este între micile planete ale universului, este scump în ochii lui Dumnezeu, pentru că aici a avut loc cea mai mare dramă din univers: Fiul lui Dumnezeu Și-a sacrificat viața Sa aici, pentru a salva omenirea sortită pieirii din cauza păcatului!

Viața mântuiților pe Noul Pământ se va deosebi mult de viața de acum trăită pe pământ. Dumnezeu a spus că acolo vor înceta pe vecie durerile, suferințele, plânsetele, lacrimile, păcatul și moartea. Acolo ne vom bucura nedespărțiți în veșnicie cu toți ai noștri iubiți: părinți, frați, surori, copii, rude și prieteni, și cu toți cei mântuiți din toate veacurile!